

Буває в осені печальній...

Федір Тютчев

Буває в осені печальній
Короткий спалах дивної пори –
Весь день стоїть, немов криштальний,
І сонцесяйні вечори...

Де гострий серп гуляв і падав колос,
Порожній простір мріє вдалині.
Лиш павутини білий волос
Виблискує на борозні.

В повітрі пусто, спів пташок не лине,
Та перша віхола не скоро налетить –
І ллється чиста, незахмарена блакить
На поле, що тепер спочине...

Переклад: Грязнов Олександр Андрійович